

Gospodje! če mislite mogoče na ta način naš kmečki list uničiti, se nemalo motite. To sredstvo katerega ste se posebno zadnji čas poprijeli mnogi duhovniki na Spodnjem Štajerskem, je poguba za — vas.

Prezvišeni gospod knez in škof Lavantinski! Usojamo se Vas vljudno prašati: Ali Vam je znano, kako je večina Vaših č. gg. duhovnikov zlorabljala zadnji „Pastirski list“ avstrijskih škofov? Ne, Prezvišeni, to Vam ni znano! zategadelj oglašiti se moramo mi in navedemo: Ko se je bral po vseh župnijah iz prižnice vernemu ljudstvu decembra l. l. gori omenjeni „Pastirski list“, slišati je bilo med branjem po mnogih cerkvah večkrat besedo „Štajere“ in se na tak način izraževalo, kakor da je list „Štajere prepovedan od škofijstva ter naši sveti veri sovražen list. Ljudstvo zdaj veruje, da je ta list prepovedan brati od škofijstva!! Zato bili smo primorani v današnji številki ves ta „Pastirski list“ od besede do besede ponatisniti in ga ljudstvu prečitati pustiti da se ono (ljudstvo) samo prepriča, ali je to resnica ali ne. Da je na svetu res mnogo brezverskih in pohujšljivih listov je res, ali „Štajere“ med temi listi ni, in tudi ne bo, kajti odkar izhaja, ni prinesel niti enega članka proti veri ali sploh proti božjim čednostim.

da je žival res vredna cel desetak, samo to se jim je čudno zdelo, da bi bil toliko plačal. Bili so pa tudi hudobneži, ki so odkritosrečno rekli: „Fronc je to lepo ščene nekje „poongavin“.

No, naj bode, kakor hoče. Gola resnica pa je, da daleč na okrog ni bilo tako krasnega psa. Zato pa tudi ni bil njegov gospod malo ponosen. Kadar je prišel s sejnov domu, vsakokrat mu je prinesel kaj dobréga.

Pred par tedni je bil na sejmu v Pristavi. V bližnjem konzumu si je kupil klobaso, katero so mu v „Naš Dom“ zavili. Eno polovico je potem pojedel sam, drugo polovico pa je vtaknil v žep, da bi imel s čim Sultana (svojega psa) razveseliti.

Blizo Ribnice dobila ga je huda nevihta in ga premočila do kože. Lahko je bil tedaj slabe volje. In ko mu je doma priletel ljubljani pes naproti, vrgel mu je černo zaviti kos klobase. Sultan seveda ni znal odvijati, ampak je vse skupaj pohrustal.

Pa komaj se je to zgodilo, že je začel letati semtertja in divjati tako, kakor gotovi ljudje, kadar dobijo v roke cele kupe „Fihposa“. Postajalo mu je zmiraj slabši in čez tri dni izdihnil svoje pasje življenje.

Da bi pa č. duhovščina ljudstvu naš list zaradi politike prepovedovala pod kaznijo božjo in z nepodelitvijo svete odveze, to je greh in zloraba naše svete vere, kar se zna nad samimi gg. uhovniki prej ali slej silno maščevati.

Celo sveti oče Leo XIII. so zvedeli o tem, vero uničujočem postopanju nekaterih duhovnikov, kateri ljudstvo ščuvajo proti drugače politično-mislečim in proti drugim narodom. Da se bode našo kmečko ljudstvo samo prepričalo, kako lepo učijo naš sveti oče, papež, in kako malo jih uboga in vse drugače dela naša č. duhovščina, priobčili smo tudi danes papežovo pismo, pod naslovom: „Papež Leo XIII. o narodnostnem prepiru.“

Ljubi kmet, sedaj vidiš, da ti ni prepovedano in ni greh „Štajerca“ brati!

Papež Leo XIII. o narodnostnem prepiru.

Klerikalni časnik „Vaterland“ razglasil je dne 2. januarja t. l. papežovo pastirsko pismo za škofijstvo česko in moravsko. Iz nekega spremljevalnega pisma na knezoškofa Skrbenskyga je razviditi, da je olmuški knezoškof Kohn v preteklem mesecu marcu razpoložil pri papežu težkoče ki se

Ljudje so mislili, da ga je kdo zastrupil. Prišel je živinozdravnik ter ga preiskoval. In glejte, kaj je našel! Tam, kjer se je „Fihposcv“ papir prijel želodca, začel je ta gniti, kakor da bi se ga bila lotila prava črna kuga, najhujša bolezen na zemlji in zato se je moral Sultan ločiti od tega sveta.

Zaradi tega ne smemo Froncu zameriti, da je v strašanski jezi proklinjal ves svet, najbolj seveda „Fihposa“ in tiste, ki izdajajo tako hud strup. Prišel je, da bode povsod kamor bo prišel, svaril ljudi, naj ničesar v tako nevaren papir ne zavijajo in naj za božjo voljo ničesar ne vzamejo, kar bi bilo v njem zaviatega.

Moj pogovor s Fihposom.

Vračal sem se z daljšega potovanja. Solnce je že zašlo za temno Pohorje in namesto njega je svetil zaspani mesec ter ljubeznjivo migljale žareče zvezde, kakor bi me gledali angeljci iz nebes.

Od dolge in težke hoje utrujen, vsedel sem se na kamen, da bi se malo odpočil. Ker sem imel čas, premišljeval sem o marsičem.

v vladikovinah pojavljajo vsled različnosti jezikov. Prosil je papeža naj bi vplival na složnost duhov. Na to se je papež odločil neko pismo razglasiti, kojega bistveni stavki se glasijo:

Pri opetovanem opazovanju položaja Vaših škofij najdemo, kakor sedaj skoraj povsod, vse polno povoda za strah in skrb; vendar pristopa pri Vas še težilna okolnost, da med tem, ko je katoliška stvar sovražtvu in spletkam zunanjih sovražnikov izpostavljena, se še vedno drugi vzroki nahajajo, skoz katere se ona (katoliška stvar) v velikó nevarnost potegne. Izdatna podlaga za nesložnost pa je, zlasti na Češkem, napeljevati jo po jezikih, katerih se prebivalci po svojem rodu poslužujejo, kajti po naravi vsajen je nagon, od pradedov podedovani jezik ljubiti in varovati. Za nas seveda stoji odlok trdno, se nas razsodbe teh zadržavajočih prepirnih točk zdržati. Varstvo maternega jezika, gojeno v določenih mejah vsekakor ne zasluži nobene graje. Nas opominja dolžnost, marljivo skrbeti, ker zaradi takšnih prepirljivosti se vera ne pospešuje. Toraj mi želimo in opominjamo živo da vsakemu od Vam škofom izročenih vernikov, ako tudi so isti različni po rodu in jeziku, vendar isto duševno sorodstvo ohranite, katero iz vkupnosti vere, iste

Iz mojih mislij me je zbudilo hripavo petje nekega pijanca, ki je prišel po cesti in jecljaje tulil:

•O-ja, zmiraj veseu, veseu,
O-ja, dokler na svet' bom živ;
O-ja, zmiraj bom vince piu,
O-ja, dokler bom živ.

Naprej menda ni znal, kajti namesto vesele pesmi oglašili so se iz njegovih ust razni hudiči in strele. Ko se je meni približal, zapustila ga je slaba volja in začel je peti znano fantovsko:

•Ljubica moja, kaj si st'čila,
Da mi druž'ga ljubiti gres?
Al' ne veš, kaj s'mi obljubila?—

Tu je zagledal meme, jenjal s petjem in se zadr. „Kaj pa delaš tukaj? Pošteni ljudje grejo zvečer spat!“ Jaz mu nato mirno povem, da sem truden potnik in malo počivam.

Ker so ga noge težko nosile, spustil se je poleg mene v rosno travo. Tedaj sem ga dobro pogledal in spoznal v njem samega „Fihposa“.

To me je zelo razveselilo. Znano vam je, da nedolžni otroci in pijani ljudje zmiraj resnico govorijo, in zato sem upal, od njega kaj imenitnega vedeti.

božje službe in istih milostnih sredstev izvira. Ne vjema se z duhovniško službo; se v take prepirljivosti vtikati. V krajih v katerih prebivajo ljudje različnih jezikov, povzročajo taki prepiri mogoče jezo in sovražstvo ene ali druge stranke za seboj, ako se duhovniki započeta vsakega prepira ne izognejo, ne more resnično v opravljanju njihove svete službe nič nevarnejšega biti. Zatorej Vi prečastiti bratje, skrbite marljivo, da se bodejo gojenci v semeniščih zgodaj odkritosrčno ljubili in izrodek strastnega razvnetja krepko zatajevali, kajti ako vsaj za duhovski stan poklicani nemo-rejo vsi enega jezika biti, tako bodejo naj enega srca in ene duše.

Vojna v Južni Afriki.

Burom godi se zopet bolje. Nabili so angleže na sam sveti večer prav pošteno in Angleži so izgubili baje 240 rajenih in mrtvih, 390 jih je bilo ujetih, dalje so izgubili 3 topove, 67 vozov s streljivom, 115 vozov z živili in 2000 pušk. Dewet je Angleže prenetil kakor blisk z jasnega neba. Buri so prilezli bosi po polnoči na vrh hriba, na katerem so bili Angleži in so pobili straže brez najmanjšega hrupa. Ob 2. zjutraj je bilo vse angleško taborišče zajeto: boj je trajal le pol ure, in Angleži so bili premagani docela. General Rundle je slišal streljanje ter je poslal pomoč, a dospela je prekasno. Rundle je sam komaj ušel. Zato pa je dokaj verjetno, da je prišel h Krü-

Hitro sem ga ogovoril: „Vi ste gotovo kakega dobrega prijatelja obiskali.“

On mi robato odvrne: „Kaj, vraga sem obiskal! V Slovenske gorice sem šel izganjat tistega ptj-skega „Štajerca“, veste tistega „Štajerca“, ki nam če vse kmete spuntati. Pa ker se me ni hotel nič bati, sem ga cel teden le pil. V kaplanijah smo ga zajfali ko žolne. Saj ga tudi lahko dajo, ker ga dobijo zastonj. Dobro kapljico sem našel v vseh farovžih, a tudi cekmeštri imajo zelo dobro vino. Le naj ga imajo, zato so jih za cekmeštre izbrali! Jutri bo pa zopet veselo tam pri Sv. Lovrencu, kjer bomo imeli ljudski shod.“

Na te besede sem mu rekel: „Tedaj ste pa vi imeniten mož. Govoriti pa znate kakor najboljši doktor ali najstarejši misijonar. Vi bi bili najbolj pripravi, da bi vas spomladi za poslanca izvolili. Že na licu se vam pozna, da bi za kmete stokrat več storili kakor vsi naši sedanji poslanci.“

Zadel sem pravo struno, kajti Fihpos se je ponosno zravnal, mi podal roko v znamenje, da sva prijatelja, in mi potem odkritosrčno pravil ter se zaklinjal, kako skrbno bi nas zastopal v Gradcu.

Da bi sebe malo bolj povzdignil, začel je neus-